

Tants Verds com gira-sols

“Per fundar un partit, només cal que cinc persones es posen d'acord”, argumenta Joan Francesc Peris a fi d'explicar l'atomització de sigles verdes.

Peris ha estat l'afortunat que Esquerra Unida i Bloc han triat per ocupar l'únic lloc d'eixida reservat a les dues formacions ecologistes dins del Compromís pel País Valencià, el pacte que aspira a descavalcar el PP del Consell.

Les dues formacions ecologistes en qüestió són Els Verds del País Valencià, amb vora dues dècades d'història, i de la qual, després d'haver-se integrat fa uns mesos, Peris és coportaveu, i Els Verds - Esquerra Ecologista, partit liderat per Carles Arnal, actual diputat a les Corts, i escindits dels primers en disconformitat amb el pacte que, el 2004, Els Verds del País Valencià, a través de la confederació Los Verdes, van establir amb el PSOE a àmbit estatal.

“Nosaltres aportem molts convidats a aquesta boda”, afirma Peris quan se li demana per què pensa que l'escollit ha estat ell i no “l'altre partit verd”, la ma-

El País Valencià, les Illes Balears i Catalunya són terreny fèrtil per a la germinació de partits verds. N'hi ha un munt, i l'enfrontament floreix entre si. L'elecció de la persona que representarà els ecologistes al pacte preelectoral valencià ha estat l'últim episodi de tensió dins d'aquest micromón, fins ara. La llavor de la divisió està ben arrelada.

nera amb la qual es refereix a Esquerra Ecologista. “Jo no sóc ni un cínic ni un beat, i puc assegurar que, si no ens haguera correspost aquest lloc d'eixida, no hauríem format part de l'Entesa”, reconeix. Arnal, en canvi, opina que “si s'haguera escoltat la societat, el número 5 per València seria per a nosaltres, com ho demostra l'allau d'adhesions que estic rebent aquests dies de tota mena de grups ecologistes”. “Nosaltres, del pacte, no en traurem cap profit, però treballarem com qui més perquè obtinga un

bon resultat”, rebla qui ocuparà, simbòlicament, l'últim lloc de la llista per València. Peris posa en dubte la quantitat i qualitat de suports rebuts per Arnal i demana que es compare la feina d'aquest amb la que ell va fer durant la legislatura anterior -1999-2003-, quan també va ser diputat valencià.

La guerra fratricida entre Peris i Arnal, de la qual d'ací a unes poques línies tindrem més exemples, demostra la glacera que separa formacions, en teoria, solapades ideològicament.

En qualsevol cas, però, que dues de les cinc formacions integrants de l'acord siguen de caire ecologista no garanteix la fidelitat dels electors que, més enllà de la dreta i de l'esquerra, es proclamen de color verd i, davant la munió de paperetes de tot signe i condició, sempre trien aquella que, a l'espai reservat al logotip, només presenta, en feliç convivència, el sol i el gira-sol. Ja ho ha dit Peris: vostè, amb quatre persones més, pot crear un partit polític.

El Partit Verd Europeu, amb una respectable implantació al Parlament, únicament reconeix, a l'estat espanyol, Los Verdes i ICV. Els primers, sobretot s'ha

nòmiques del 2003, amb tot això i una mica de sort, miraran de retornar a l'hemicicle valencià. Els Verds Ecopacifistes ultimem el pacte amb UV i, davant el risc d'aparèixer emparellats al dibuixet de la papereta, proposen que, a les comarques alacantines, el seu logo estiga més visible que no el dels regionalistes.

"Sempre hem mirat d'anar-hi a soles, a les eleccions, però ara ens hem decidit a presentar-nos de la mà d'Unió Valenciana, que, a diferència d'Esquerra Unida, és un partit de centre moderat, com nosaltres. L'ecologisme i el pacifisme no són ni d'esquerra ni de dreta", afirma Abelardo Lloret, president dels ecopaci-

cià. L'any 1999 va guanyar un fort pols al si de la formació, i per un sol vot va aconseguir que Els Verds pactaren amb el Bloc i no amb EUPV, per anar a les autonòmiques. La cúpula històrica de la formació, entre els quals hi havia José Merlo i Carles Arnal, va cedir a Hammerstein el comandament del partit.

L'obsessió de Hammerstein per controlar la formació va ser notable fins a l'últim moment. Fins i tot al 2003, i en contra de la resolució del partit, que havia avalat els pactes amb EUPV dins de l'Entesa, va fer campanya, tot sol, a la ciutat de València, esgarrapant uns vots que a l'Entesa li haurien permès d'aconseguir un tercer regidor.

Avui Hammerstein compatibilitza la seua feina al Partit Verd Europeu amb la creació d'oficines anomenades Espacio Verde, que semblen embrions de futurs partits, amb vista als comicis municipals i autonòmics. Els diners que no va cedir a la seua exformació, doncs, servirien per crear aquest entramat.

A David Hammerstein, històric membre d'Els Verds del País Valencià, l'acusen, amb proves, d'embutxacar-se diners

D'esquerra a dreta, Joan Francesc Peris, Carles Arnal, David Hammerstein i Abelardo Lloret.

implantat a Andalusia, el País Valencià i les Illes Balears, mentre que els segons són el model per a Els Verds del País Valencià –tot i que formen part de Los Verdes– i per a Esquerra Ecologista, que aspiren a conformar, juntament amb Esquerra Unida i el Bloc, una Iniciativa pel País Valencià, com miren de fer també a les Illes.

Els Verds Ecopacifistes. No formen part del Partit Verd Europeu, però a les eleccions espanyoles del 2004, tots solets al quadret del logotip, van erigir-se en la cinquena força del País Valencià, amb més de 22.000 vots. La formació té uns anys –va nàixer al 1988– i té poca infraestructura fora d'Alacant.

A la regionalista i molt afeblida Unió Valenciana han fet números i, després de sumar aquests 22.000 vots amb els 72.000 que ells van recollir a les auto-

fistes. "En cas d'obtenir regidors als ajuntaments, no ens tancarem a acords amb forces conservadores. Defensem el progrés, no volem tornar a l'espardeïnyia, però aquest progrés no volem que arribe de manera radical", diu Lloret.

Més verds centristes. David Hammerstein, eurodiputat verd des del 2004 gràcies al pacte amb el PSOE, no és considerat d'esquerra per aquells que fins fa poc eren els seus companys a Els Verds del País Valencià. Ni d'esquerra ni solidari, sinó tot al contrari. Amb proves a la mà, l'acusen d'embutxacar-se diners que pertanyen a la federació valenciana, i per aquest motiu fa un any va donar-se de baixa de la formació. Hammerstein –que s'ha estimat més no fer declaracions a aquest setmanari– és una peça clau, si aspirem a entendre, ni que siga una mica, Els Verds del País Valen-

Divisió per l'esquerra. Com hem vist, però, el panorama no és millor per l'esquerra. Tot ho resumeix el fet que Peris, que fa cinc anys fundava Esquerra Verda, lidere ara Els Verds del País Valencià, que ha engolit EV i Izquierda Alternativa de Bunol, mentre que Arnal, ànima de la formació verda valenciana més històrica, ara encapçala una escissió de cent militants, sobretot amb membres de les dues grans capitals del país, on el partit de Peris –amb una vintena de regidors i més militants– coixejaja. O, també, el fet que l'un i l'altre s'acusen de trànsfugues. Peris ha estat cap de llista d'EUPV a Gandia, el 1995; diputat a les Corts, el 1999, dins de Nova Esquerra i pel PSOE-Progressistes, tot i que va acabar al Grup Mixt; va presentar-se, quatre anys després, en un pacte amb el Bloc, i el 2004, en les europees, encara sota Esquerra Verda, va anar de la mà d'Esquerra Republicana. Arnal, al 2003, quan Peris encara no militava a Els Verds, va guanyar Hammerstein en l'elecció del número 2 de l'Entesa a les Corts, reservat per primera vegada als ecologistes, i no va abandonar l'acta de diputat quan, en disconformitat amb els pactes amb el PSOE, el 2004, va crear Esquerra Ecologista, una formació sense relació, més enllà del nom, amb l'homònima a Catalunya.

Arnal assegura que no va deixar el lloc perquè, segons la llista del 2003, l'hauria heretat Esquerra Unida, i recorda que l'accés als Verds d'Armand Calatayud –ex d'EUPV 'captat' per Hammerstein i que avui és dirigent de la formació– “ha buscat sempre l'enfrontament amb el partit clau de l'Entesa”.

Peris, que va anar al Grup Mixt per disconformitat amb “la submissió de Nova Esquerra al PSOE”, assegura que Els Verds del País Valencià tindran “autonomia” per pactar amb Esquerra Unida, i no amb el PSOE, tot i que la confederació estatal –Los Verdes– opte per reeditar, el 2008, els acords del 2004.

Potser aleshores tornaran a trobar-se, com al Compromís pel País Valencià, aquestes dues ànimes de l'ecologisme progressista. Diffícilment serà, però, una relació cordial: “Com menys m'ofenga, millor per a tots”, diu Peris d'Arnal.

Víctor Maceda

L'any 1995 Els Verds obtenien un escó al Parlament balear en la persona de Josep Ramon Balanzat, que també era membre del Consell Insular d'Eivissa i Formentera. Era la primera vegada que els ecologistes assolien representació a les Illes, i –tot sols– a tot l'estat. Balanzat va atreure l'atenció mediàtica local i estatal. Pareixia que la irrupció d'Els Verds a les institucions il·lenques havia de significar el començament d'un èxit progressiu, a l'estil dels seus coreligionaris alemanys. Balanzat es reuní a Palma, just després de les eleccions del 1995, amb la cúpula d'Els Verds de les altres illes –són organitzacions sobiranes a cada illa– i tots plegats asseguraren que funcionarien com un sol grup. Però en la pràctica mai no assoliren l'objectiu i sempre han portat estratègies diferents a cada illa, unes divergències que els han abocat a la crisi.

El 1999 Balanzat fou substituït per Joan Buades al capdavant dels ecologistes pitiusos. Mentre que el primer era més pragmàtic, el segon era dels coneguts com a “fonamentalistes”, divisió que reflecteix la fragmentació que el moviment ecologista polític ha patit arreu. Durant tota la legislatura del Pacte de Progrés, entre 1999 i 2003, les diferències entre Buades i la resta del Pacte Progressista d'Eivissa –PSOE, EU, ENE i ERC– palesaren la incapacitat de conjugar el “fonamentalisme” ecologista amb el pragmatisme institucional. Finalment Els Verds trencaren amb el Pacte. Es presentaren tots sols a les eleccions del 2003 per Eivissa. Obtingueren un 3,3% dels vots i es quedaren sense representació. Des d'aleshores, gairebé han desaparegut. Encara ara no és segur, de fet, que es presentin a les eleccions de l'any vinent.

A Menorca Els Verds no existien fins que s'organitzaren en la legislatura del

Una estratègia a cada illa

Margalida Rosselló i Miquel Angel Liauger, representants dels dos eixos ecologistes enfrontats a Balears.

Els Verds a les Balears tenen estratègies ben diferents per a cada illa.

Pacte de Progrés. Més inclinats a les tesis de Buades que a les pragmàtiques, refusaren pactes per a les eleccions del 2003. Assoliren un escàs 3% que els va deixar sense escó. Però aprengueren del desastre i per a l'any que ve s'han coalitzat amb el PSM en una candidatura que es presentà com “d'esquerra, ecologista i menorquinista”. Com que per primer cop hi haurà doble llista electoral –a cada illa es triarà per separat el Consell i els diputats al Parlament–, és possible que la coalició els permeti obtenir representació en alguna institució.

A Mallorca, la presència d'Els Verds és més antiga que a les altres illes. Després de diversos fracassos electorals, el 1995 afrontaren les urnes pensant que podrien entrar a les institucions. Però el

PP canvià la llei electoral: el mínim per assolir representació passà del 3 al 5%, i els Verds obtingueren exactament un 3%. Per a la següent ocasió, una part dels ecologistes proposà l'aliança amb una altra força per assolir, així, l'escó. Guanyaren els favorables als pactes, però una part dels derrotats va abandonar el partit. D'aquesta manera, el 1999 Els Verds s'aliaren amb EU. La coalició va fer el 5,9% i 2 escons, un dels quals se l'emportaren Els Verds. Margalida Rosselló n'era la candidata. Els ecologistes mallorquins passaren a ser membres del govern del Pacte de Progrés, amb Rosselló de consellera de Medi Ambient. Amb Buades per Eivissa, Els Verds tenien dos diputats al Parlament. A partir de llavors, però, tot va anar de mal en pitjor. Rosselló va congeniar força amb les tesis més “fonamentalistes” de Buades, cosa que provocà greus topades amb els companys del Govern. De fet en almenys dues ocasions el president Antich estigué a punt de destituir la consellera verda. A més, entre els ecologistes s'intensificaren les bregues que enfrontaven el sector favorable a l'aliança amb